

XEFATURA DO ESTADO

6560 *LEI 4/2005, do 22 de abril, sobre efectos nas pensións non contributivas dos complementos outorgados polas comunidades autónomas.* («BOE» 97, do 23-4-2005.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Durante os últimos anos diversas comunidades autónomas aprobaron normativas destinadas a complementar as pensións dos seus cidadáns, sexa polo feito de se tratar das pensións máis baixas ou sexa polo feito de os seus pensionistas padecerem unha superior perda de poder adquisitivo como consecuencia de teren taxas de inflación máis elevadas que a media do Estado.

Esta práctica, efectuada por comunidades autónomas en exercicio das súas competencias estatutarias, e permitida de maneira explícita pola xurisdición constitucional, viuse entorpecida a finais do ano pasado pola aprobación da Lei 52/2003, do 10 de decembro, de disposicións específicas de Seguridade Social aprobada por instancia do Goberno do Partido Popular.

Co fin de reconducir esta situación aos termos da doutrina constitucional, garantíndolles ás comunidades autónomas o pleno exercicio das súas competencias para determinar complementos das pensións non contributivas, cando así o acorden os seus respectivos parlamentos e, ao mesmo tempo, posibilitar que estes complementos non minoren a contía das pensións non contributivas, de modo que se melloren, de forma efectiva, as condicións de vida do pensionista, preséntase a seguinte proposición de lei.

Artigo único.

Un. Modifícase o punto 4 do artigo 38 da Lei xeral da Seguridade Social, texto refundido aprobado polo Real decreto legislativo 1/1994, do 20 de xuño, nos seguintes termos:

«Calquera prestación de carácter público que teña como finalidade complementar, ampliar ou modificar as prestacións da Seguridade Social, na súa modalidade contributiva, forma parte do sistema da Seguridade Social e está suxeito aos principios regulados no artigo 2 desta lei.

O previsto no parágrafo anterior enténdese sen prexuízo das axudas doutra natureza que, no exercicio das súas competencias, poidan establecer as comunidades autónomas en beneficio dos pensionistas residentes nelas.»

Dous. Modifícase o punto 2 do artigo 145 da Lei xeral da Seguridade Social, texto refundido aprobado polo Real decreto legislativo 1/1994, do 20 de xuño, nos seguintes termos:

«As contías resultantes do establecido no punto anterior deste artigo, calculadas en cómputo anual, son compatíbles coas rendas ou ingresos anuais de que, se é o caso, dispoña cada beneficiario, sempre que non excedan do 25 por 100 do importe, en cómputo anual, da pensión non contributiva. En caso

contrario, deducirase do importe da pensión non contributiva a contía das rendas ou ingresos que excedan da devandita porcentaxe.»

Disposición derradeira.

Esta lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 22 de abril de 2005.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

6561 *LEI 5/2005, do 22 de abril, de supervisión dos conglomerados financeiros e pola que se modifican outras leis do sector financeiro.* («BOE» 97, do 23-4-2005.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A estabilidade financeira constitúe un dos piares centrais do deseño do mercado financeiro único europeo. A este obxectivo, sustentado no exercicio dunha supervisión prudencial segura, contribuíu xa a converxencia promovida polas institucións europeas, tanto no que se refire a normas básicas comúns como a instrumentos prácticos de execución. Trátase dunha realidade palpable, na cal participou de forma decisiva o Plan de Acción dos Servizos Financieiros, posto en marcha pola Comisión Europea.

Precisamente, no marco deste plan, atendeuse a necesidade de ofrecer unha resposta adecuada á proliferación de grupos intersectoriais que engloban entidades de crédito, empresas de servizos de investimento e entidades aseguradoras. Esta intensificación dos vínculos entre os tres sectores financeiros tradicionais presentaba un dobre problema. En primeiro lugar, propiciaba a aparición de novos riscos ou, polo menos, podía aumentar os existentes. Era preciso, por tanto, adoptar unha regulación adecuada e proporcional aos devanditos riscos. En segundo termo, esta nova normativa debíase acometer de forma harmonizada, como non pode ser menos no marco dun espazo financeiro único, que corrixisse, ademais, as incoherencias entre as lexislacións sectoriais.

O punto de partida era moi deficiente. Mentres que os grupos «homoxéneos» de entidades financeiras estaban suficientemente cubertos por normas de supervisión prudencial sectoriais en pleno e satisfactorio funcionamento, os grupos «heteroxéneos» carecían dun corpo normativo completo, revelándose ademais numerosas incoherencias entre as lexislacións sectoriais (cando non lagoas) aplicables ás entidades dos devanditos grupos.